

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın, *Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş* tarafından Anayasanın 98 ve İç Tüzüğü'nün 96. ve 99. Maddeleri gereğince yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim.

Öznur Bartin

Hakkâri Milletvekili

14 Nisan 2026 tarihinde Şanlıurfa ili Siverek ilçesinde bulunan Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde gerçekleştirilen silahlı saldırıda 16 yurttaş yaralanmış; bunların 10'unun öğrenci, 4'ünün öğretmen, 1'inin polis ve 1'inin okul kantin işletmecisi olduğu açıklanmıştır. Yaralılardan 7'si taburcu edilmiş, 3'ü ağır olmak üzere 9 kişinin tedavisinin devam ettiği belirtilmiştir. Saldırı sonrasında 2 ilçe emniyet müdürlüğü yöneticisi ile 2 ilçe milli eğitim müdürlüğü yöneticisinin görevden uzaklaştırıldığı duyurulmuş; ayrıca olayla ilgili hem adli hem de idari soruşturma başlatılmıştır. Bu gelişmeler, olayın münferit bir güvenlik ihlali olmanın ötesinde, kurumsal düzeyde değerlendirilmesi gereken çok boyutlu bir ihmal ve zafiyet alanına işaret ettiğini göstermiştir.

Bu olaydan yalnızca bir gün sonra, 15 Nisan 2026 tarihinde Kahramanmaraş ili Onikişubat ilçesinde bulunan Ayser Çalık Ortaokulu'nda meydana gelen bir diğer silahlı saldırıda 8'i öğrenci, 1'i öğretmen olmak üzere toplam 9 kişinin yaşamını yitirdiği, 13 kişinin yaralandığı açıklanmıştır. Yaralılardan 6'sının durumunun ağır olduğu ifade edilmiş; failin okul öğrencisi olduğu, çok sayıda silah ve mühimmatla saldırıyı gerçekleştirdiği ve olay sırasında yaşamını yitirdiği bilgisi kamuoyuna yansımıştır. Bu vahim tablo, eğitim kurumlarının güvenlik zemininde karşı karşıya bulunduğu risklerin derinleştiğini ve mevcut önleyici mekanizmaların yetersiz kaldığını ortaya koymuştur.

Arka arkaya yaşanan bu iki ağır saldırının, eğitim kurumlarının güvenliği bakımından yapısal bir zafiyetin bulunduğu açık biçimde değerlendirilmektedir. Eğitim kurumlarının yalnızca bilgi üretim ve aktarım alanları olmadığı; aynı zamanda çocukların, gençlerin ve eğitim emekçilerinin yaşam hakkının, fiziksel ve ruhsal bütünlüğünün korunması gereken kamusal alanlar olduğu açıktır. Bu alanlarda meydana gelen şiddet olaylarının, doğrudan doğruya yaşam hakkının ihlali niteliği taşıdığı ve devletin pozitif yükümlülükleri kapsamında önlenmesi gereken ağır riskler arasında yer aldığı tartışmasızdır.

Anayasa'nın 17'nci maddesi ile yaşam hakkının güvence altına alındığı; 42'nci maddesi ile eğitim ve öğrenim hakkının devletin gözetim ve denetimi altında güvenli biçimde sağlanmasının hüküm altına alındığı bilinmektedir.

Bunun yanı sıra 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nun, eğitim ortamlarının güvenli, erişilebilir ve eşitlikçi biçimde düzenlenmesini devletin asli yükümlülükleri arasında tanımladığı görülmektedir.

Buna karşın söz konusu saldırıların; önleyici kamu politikalarının yetersiz kaldığını, kurumlar arası koordinasyonun etkin biçimde sağlanamadığını, risk analizi ve erken uyarı mekanizmalarının yeterince işletilmediğini ve okul güvenliği standartlarının ülke genelinde eşit ve etkin biçimde uygulanamadığını ortaya koymaktadır.

Başta Hakkâri ili olmak üzere sosyo-ekonomik, coğrafi ve güvenlik bakımından kırılganlık taşıyan bölgelerde bulunan eğitim kurumları açısından bu risklerin daha da derinleştiği; bölgesel eşitsizliklerin güvenlik politikalarına da yansıdığı görülmektedir.

Yaşanan bu saldırıların tüm yönleriyle aydınlatılmasının, idarî ve siyasî sorumlulukların açık biçimde ortaya çıkarılmasının, benzer olayların tekrarını önleyecek kalıcı ve yapısal tedbirlerin gecikmeksizin hayata geçirilmesinin; yaşam hakkının korunması, eğitim hakkının güvence altına alınması ve kamusal sorumluluğun gereği olarak zorunlu olduğu açığa çıkmıştır. Bu doğrultuda, ülke genelinde tüm eğitim kurumlarını kapsayacak şekilde kapsamlı bir inceleme yapılması ve gerekli güvenlik önlemlerinin alınması elzemdir.

Bu bağlamda;

1. Saldırlardan etkilenen çocuklar ve aileleri için hangi destek mekanizmaları devreye alınmıştır?
2. Psikososyal destek hizmetlerinin kapsamı nedir?
3. Çocukların eğitim hayatına yeniden entegrasyonu için hangi çalışmalar yürütülmektedir?
4. Risk altındaki çocukların erken tespiti için hangi sosyal hizmet modelleri uygulanmaktadır?
5. Aile içi şiddet ve ihmal riskine karşı koruyucu mekanizmalar yeterli midir?
6. Dezavantajlı bölgelerde çocuklara yönelik destek programları yeterli midir?
7. Bu tür olayların önlenmesi için yeni sosyal politika araçları geliştirilmekte midir?
8. Kurumlar arası koordinasyon nasıl sağlanmaktadır?